

## 4.

*Ne každá vidlička  
která má pět špiček  
je lepší!*

Autobus nepřijížděl.

– Jak tu potvoru donutíme, aby zahrnula tam, kam budeme chtít? zeptal se Kurt.

– Autobus se neřídí jako kůň, autobus sám jede tam, kam chceš.

– To není možné!

– Je.

– A když s ním nepojedeme, pojedete zase tam, kam bysme chtěli jet my?

– Jistě.

– I bez nás?

– Ano.

– Hele, tak to ho schválně necháme jet tam, kam chceme, ale pojedeme jiným, jo? Víš, Matěji, tohle mě děsně zajímá, jestli ten autobus pojedete i bez nás tam, kam bysme chtěli i my, a jestli to udělá, tak před ním normálně smeknu, protože tohle by žádný kůň nikdy nedokázal.

Potom začal kutit něco u stromu.

– Co tam děláš? zavolal na něho Matěj.

– Opravuju mu kůru, odpověděl Kurt, – tenhle záhyb má naprosto zbytečně, a tak se to snažím nožíkem trochu odříznout, aby nevypadal tak blbě.

Willi se otočil právě v okamžiku, kdy chtěl někdo jeho milované ukrást kufr.

– Chlapi! Pomozte mi! zvolal a vrhl se na černocho s kufrem.

Kurt s Matějem mu samozřejmě bez řečí pomohli, ovšem jakmile se zjistilo, že kufr patří černochovi, zeptal se Kurt trochu překvapeně:

– Willi, kde máš tu svou lásku?

Ten se jen zmateně zadíval na plakát s coca-colou a řekl:

– Asi jsem se trochu zasníl a do toho se mi připletl ten černochoch.

Potom se omlouval:

– Pane, to, že jste černejší, vůbec nic neznamená, já bych se klidně vrhl i na žlutýho!

– Nevěřím, namítl černochoch.

– Tak schválně, naváděl ho Willi, – potřete si něčím tvář!

Černochoch odešel ke stánku, koupil si hořčici a potřel si s ní tvář. Willi ho s naprostým klidem opět praštil.

## 5.

*Nejlepší hrnek je ten s puntíkama*

*je levnej*

*hezkej*

*a když se rozbije*

*nikomu to nevadí!*

– Kdy pojedete už ten autobus? zeptal se Willi, hned jak zmlátil podruhé černochocha a vrátil se ke kamarádům.

– Dávno měl jet.

– Třeba nejezdí.

– Vyloučeno! Tady na tom papíře je napsanej.

– Třeba je ten papír neplatný.

– Co je napsaný na papíře, to platí!

Willi se zastyděl, ale začalo mu být zima, a tak si strčil ruce mezi nohy.

– Jak dlouho platí to, co je napsaný na papíře?

– Dokud se neodstraní ten, co to na ten papír napsal.

– A potom?

– Potom zase ten novejši napíše nový papír.

– Proč?

– Pořád musí něco platit.

– A pořád takhle dokola?

– Ano.

– Kluci, já bych si dal ukrutně kávu! zazýval Willi.

– Tak si dej, v čekárně je automat, poradil mu Matěj.

Willi se tam vydal, ale hned se vrátil.

– Nefunguje.

– Jak to?

– Nevím, asi nejde proud.

– Bouchl jsi do něho?

– Jasně, bouchl.

– Tak počkáme na autobus a odjedeme, řekl Kurt.

– Kluci, já bych si tak dal kávu!

– Já zase ženskou.

– Máte to zbytečný, sežerou nás krysy, namítl Matěj.

– Proč by nás sežraly? zeptal se Kurt.

– Přemýšlíš moc logicky, Kurte, a to je chyba, při sežrání hraje logika docela mrňavou roli.

– Tak k čemu nám ta logika potom je?

– Abychom se pobavili.

– Než nás sežerou?

– Ano.

– A potom?

– Kdo přežije, může si ji zase klidně začít pěstovat.

## 6.

*Knoflík který se ti utrhne  
je pořád lepší  
než nenaplněná tužba!*

Rozárka šla nakoupit chleba. Přešla ulici, obešla rybník a překvapeně se zastavila. Na rybníku vyrostl přes noc nový rákos.

– Chleba! řekla v obchodě.

– Bude to všechno, slečno? zeptal se prodavač.

Přikývla, zaplatila a vyšla ven.

– Ještě jsem neměla mužskýho, napadlo ji, – jak je možné, že tady není bordel s chlapama?

Sevřela pevně igelitku a odhodlaně vykročila. Kolem projela prázdná vlečka.

– Kdybych aspoň potkala Matěje, určitě by se na mě usmál a něco se mě zeptal a já bych ho pozvala domů, uvařila mu kávu a dívali bysme se do akvária na rybky, jak plavou furt sem a tam, a potom by mě pohladil...

Doma vyskládala nákup na stůl, žila totiž sama.

– Určitě sedí v hospodě s Kurtem, napadlo ji, ale nechtěla se vracet, a proto Matěje nepotkala.

Začala umývat nádobí.

– Když si osamocená ženská umývá nádobí, je to, jako by onanovala, napadlo ji.

## 7.

*Vyžehlit špatně košili*

*není tak hrozné*

*jako*

*nezamknout se večer ve svém pokojíku!*

Nad zastávkou začínalo svítat.

– Připadám si jako blbec, řekl Willi, – prodali jsme koně, ty jsi nám nasliboval hory doly, zmlátil jsem omylem černocha, i když jsem se vůbec nezamiloval, jelikož nebylo na týhle zastávce do koho, a teď si ještě začne svítat a není ani káva!

– Willi, to bude dobré, chlácholil ho Matěj, – budeme přece bohatí!

– Jo, to je jediné, co mě udržuje při naději. Ty, Matěji, proč nefunguje ten automat na kávu?

– Nevím, Willi, možná jen taková normální porucha...

– A kdyby fungoval, dal by sis?

– Ale jistě.

– A osladil by sis ji?

– Ano, dal bych si do ní dvě kostky cukru.

– A kdyby vypadly tři? Dal by sis tam tři?

– Ano, dal bych si tam všechny, které by vypadly.

– To je dobře, Matěji.

Kurt se vrátil z obhlídky.

– Chlapi, já teda nevím, ale zřejmě si tady nezastřílíme...

– Jak to myslíš? zeptal se Willi.

– Nikdo tady není.

– Díval ses pořádně?

– Jo, už je světlo a je vidět dost daleko.

– Nezahlédl jsi někde třeba nějaké auto? Anebo jeřáb? Jeřáb je vysokej, mohl jsi zahlídnout špičku jeřábu, jak něco přenáší.

– Ne, žádněj jeřáb jsem nezahlédl.

– No nic, chlapi, tak počkáme na autobus a odjedem, uklidňoval je Matěj.

Přijel autobus. Kurt, který se probral jako první, ihned zacloumal s Willim.

– Přijel autobus!

Nastoupili. Posadili se na volná místa a spokojeně vyčkávali.

– Matěji, myslíš si, nedal se odbýt Kurt, – že ten tvůj nápad opravdu vyjde?

– Na betón.

– A zbohatneme i my s Willim?

– Jasně, přece jsem vám to už vysvětlil, ne?

– No jo, ale vysvětlení je jedna věc, a to všechno, o čem nevíš, druhá.

– Hele, Kurte, spi, budeme potřebovat sílu, těmahle kecama se jenom oslabuješ.

Kurt usnul. Po nějaké době autobus zastavil.

– Patnáct minut pauza! zvolal řidič.

– Kurte, jdu se vyčůrat, oznamoval Willi a začal ho přelézat.

Na nástupišti se protáhl, a protože se protáhl, dostal okamžitě chuť na pivo. Aby ho to dlouho nerozrušovalo, zamířil přímo k bufetu, kde si stoupl do fronty. Před ním si nějaká mladá žena kupovala banány, čokoládu a tonik.

– Nic mi do toho, madam, není, začal, – ale pokud to sníte a zapijete tím tonikem, tak vám zcela jistě nebude dobře.

Žena se rychle otočila.

– Mladý muži, co vy vůbec víte o ženách? zeptala se přísně. Zarazil se.

– O ženách toho vím málo, to je fakt, ale břicho snad máme stejný, ne?

– Možná ano, možná ne, ženy ještě nejsou moc probádaný. O přírodě toho víme spoustu, ale o ženách skoro nic.

– To máte, madam, načisto pravdu, já například vím, jak vystopovat kojota, ale co by si myslela žena, kdybych se vrátil z pole v zablácených botech, jen tak zmateně odhaduju.

Žena se zarazila.

– Vám ještě nikdy žádná neřekla, když jste se vrátil v zablácených botech z pole, že jste špindíra?

– Ne, přiznal se upřímně Willi.

– A žil jste vůbec s nějakou?

– Jen s Matějem.

– To je kamarád?

– Ano.

– Já už musím jít.

– Počkejte, přece se tak hloupě nerozejdeme, zaprotestoval Willi.

– Už musím jít, přišla bych pozdě do práce, a navíc se mi ta vaše odpověď zdá trochu povědomá.

– A kdybych šel s vámi?

– Ujede vám autobus.

– Pojede další.

– Co vaši přátelé?

– Počkejte chvílku, hned se vrátím, zvolal Willi a rozběhl se zpátky k autobusu.

– Kurte, musím s tebou mluvit!

– Co je?

– Zůstávám.

– Ne, Matěj se bude zlobit.

– Nebude, spí.

– Ale až se vzbudí, tak se bude zlobit.

- Vysvětlíš mu to.
- Willi, to je hloupost, budeme přece bohatí...!
- Já vás doženu, jenom si teď na pár dní odskočím.
- Willi, střílíš úplně špatně, někdo ti ublíží...
- Neboj.
- Ty, Willi, já nevím, jestli děláš dobře, ale když Matěj spí a o ničem neví, tak to zkus... měj se hezky.

Willi stiskl Kurtovi radostně ruku, potom vyběhl z autobusu. Mladá žena na něho čekala.

- Jak se jmenujete? zeptal se.
- Jana.
- Já jsem Willi, kam půjdeme?
- Ke mně do práce.
- Co děláte?
- Krmím v ústavu krysy.
- Vy je krmíte? zeptal se zmateně.
- Ano.
- Matěj říkal, že nás jednou sežerou...
- O tom bych měla něco vědět, protože jsem vědec, řekla Jana a pročísala si rukama vlasy.

## 8.

*Každý den oprašuj místo  
které tvůj pán nikdy neuvidí  
jen tak si uchováš svou důstojnost!*

Vzbudil se.

- Kde je Willi?
- Sbalila ho nějaká ženská.
- To je celej on!